

OPINIÓ

EDITORIAL

L'ECONOMIA
SUBMERGIDA AVANÇA

“Voldràs que fem una factura per aquest servei?” Quantes vegades no ens hem trobat, a títol personal, amb aquesta disjuntiva davant de la pregunta del qui ens fa una feina puntual. Doncs la realitat és que el pes de les feines no declarades en el producte interior brut (PIB) ja és el 23% del total, percentatge que duplica la mitjana europea. I no només això, sinó que com a conseqüència de la crisi econòmica l'economia en negre evoluciona a l'alça. Segons els càlculs que fa el Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda, l'economia submergida de l'Estat espanyol estaria entorn dels 240.000 milions d'euros, una xifra esgarrifosa que dificulta els ingressos públics en un context de forta crisi.

Algunes fonts asseguren que aquesta tolerància cal imputar-la a un model cultural, és a dir, a una manera mediterrània de fer les coses. El cert és que bona part del col·lectiu que està immers en la dinàmica il·legal de no declarar el que marca la llei s'ha vist expulsat del mercat de treball per la crisi. Un fet que en un moment de recessió ja va bé perquè serveix de coixí, ja que aquesta realitat actua com a paraxocs social davant una oficialitat tan elevada de l'atur, el 20% a l'Estat espanyol.

És evident que les administracions no tenen com a prioritat la lluita contra l'economia en negre o la utilització de la popular *caixa B*. Cal recordar que algunes fonts afirmen que si la lluita contra el frau fiscal fos encara més eficient –i no només a Catalunya– es podria ingressar 38.500 milions d'euros extres. L'administració ha de fer la seva feina, els empresaris han de complir la llei i els ciutadans han de ser conscients de les seves obligacions.

L'ANOIA JA TÉ FULL DE
RUTA PER A LA CRISI

L'Anoia porta massa temps en dic sec i sense rumb clar. La comarca, un territori bàsic per entendre el passat industrial de Catalunya, fa temps que viu de les glòries passades, desorientada i sense un camí clar per afrontar el seu futur. Circumstàncies que no han fet sinó agreujar els problemes econòmics. Això està començant a canviar. Aprofitant la celebració de la Fira de Setembre d'Igualada, capital de la comarca, s'ha presentat el pla estratègic de la comarca, promogut pel Consell Econòmic i Social de l'Anoia. Primer s'ha de dir que la iniciativa suposa una sacsejada col·lectiva, un acte d'autocrítica i un deixar de costat un victimisme que no porta enlloc. En segon lloc, marca un rumb per als pròxims anys, que, més enllà dels encerts, té el valor de ser un exercici de reflexió sobre els actius de la comarca i una decidida actuació per aglutinar els esforços que s'estan fent però de manera dispersa.

Com molt bé assenyalava el pla estratègic, la clau és atreure nous sectors emergents en els quals la comarca pot tenir coses a oferir, com ara el medi ambient, la logística o els serveis. Però també saber aprofitar tot el bagatge industrial i emprenedors en sectors tradicionals que s'estan reconvertint per la via de la innovació i l'aposta per la qualitat. L'Anoia sap que és la comarca mateixa la que ha de lluitar pel seu futur, però també que no ho pot fer tota sola. Però el suport no acaba d'arribar amb prou visibilitat i, avui dia, l'Anoia, entre territoris amb molt caràcter com ara el Penedès i el Bages, no acaba de tenir una personalitat pròpia. Per això el pla situa com una de les prioritats la comunicació. L'Anoia ja té un pla.

L'ECONÒMIC

EDITA: TALLER D'INICIATIVES EDITORIALS, SL. **Director:** Ramon Roca. **Sotsdirectors:** Francesc Muñoz i Joan Poyano. **Redactors:** Jordi Garriga, Andreu Mas, Anna Pinter, Berta Roig. **Disseny i maquetació:** Miguel Fontela. **Correcció lingüística:** Quim Puigverd. **Fotografia:** Andreu Puig. **Direcció comercial:** Cristina Taulats. **Gerència:** Ricard Forcat. **Dipòsit legal:** GI-653-2010 C/ Tàpies, 2. 08001. Barcelona. Telèfon 93 227 66 21 redaccio@leconomic.cat

Els impostos turístics són
la solució al finançament
dels municipis?

RICARD

RIGALL I TORRENT

Professor d'economia a la

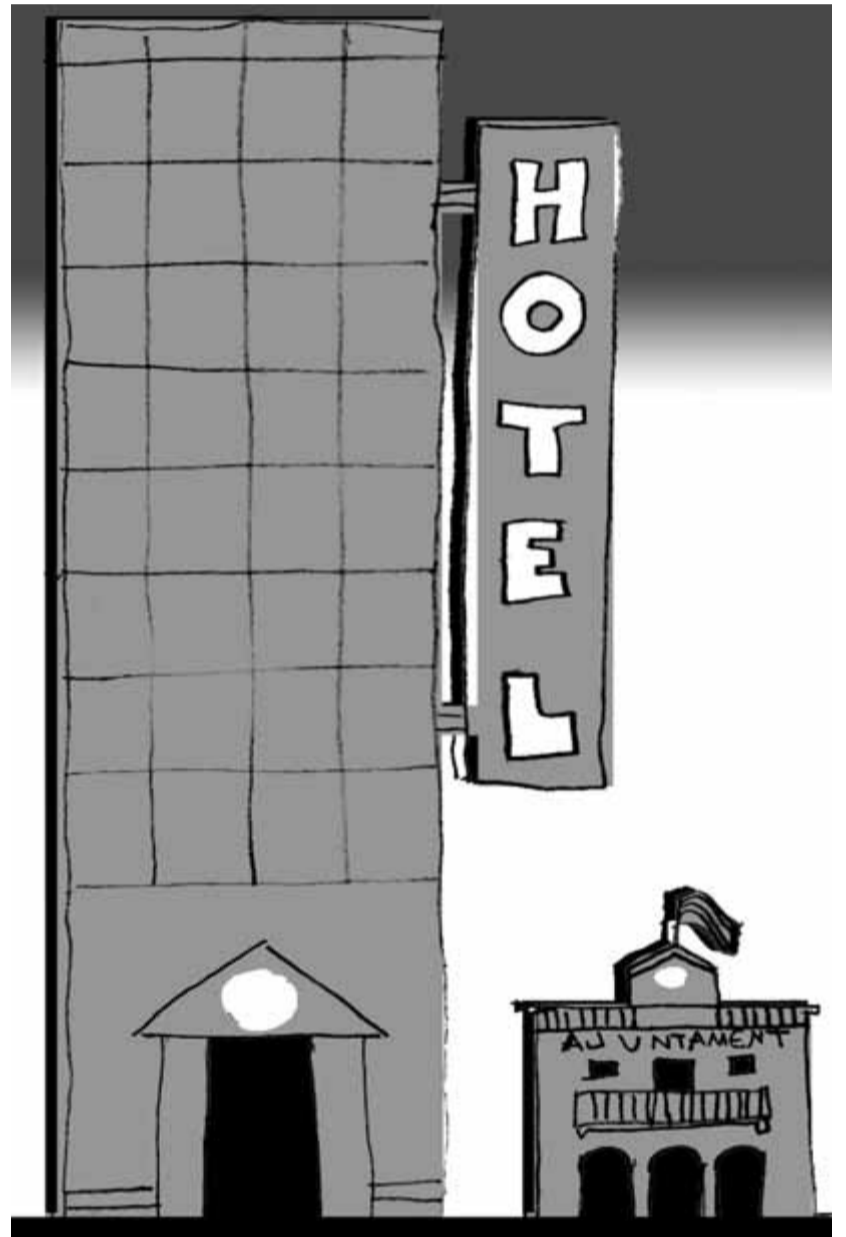
Universitat de Girona i analista de
la FOEG

Recurrentment prenen rellevància al nostre país els debats sobre la necessitat d'establir impostos que gravin les estades dels turistes en establiments turístics. Aquests impostos solen justificar-se pel dèficit de finançament dels municipis turístics. Concretament, els municipis turístics tenen una població de fet (la que reclama serveis) que és molt més gran que la de dret (la que paga impostos i computa per a les transferències procedents de nivells superiors de govern). A això s'hi afegeix que els municipis no tenen a l'abast mecanismes de finançament que permetin traslladar més activitat econòmica a més recursos.

La situació financera actual dels municipis turístics posa en perill la qualitat de l'oferta turística, ja que, com han mostrat diferents estudis, l'oferta de béns i serveis públics locals (que inclou, entre d'altres coses, la seguretat ciutadana, la neteja i la cura del medi ambient i de l'entorn, la preservació del patrimoni cultural i la promoció) té, juntament amb l'oferta de les empreses privades, un paper molt important en la configuració del producte turístic final. És ben sabut que un hotel de quatre estrelles necessita un entorn de quatre estrelles.

En aquest estat de coses, els impostos turístics semblen atractius políticament, ja que poden representar una font important de finançament i, a més –els seus proponents diuen– els acaben pagant els turistes i no pas les empreses i els residents locals. Malgrat que aquest raonament és atractiu, és dubtós que els impostos turístics siguin l'eina més adequada per assolir les finalitats que es pretenen.

Els turistes tenen diferents alternatives per passar les vacances. Si, a causa de l'impost, els preus d'una destinació augmenten, és molt possible que acabin preferint una destinació alternativa o no hi hagi aquest impost. En aquest cas, per tal de no perdre quota de mercat, les empreses turístiques haurien d'acabar abaixant els preus i serien elles les que acabarien pagant l'impost. A més, la intro-

Pep Duixans

Els impostos turístics semblen atractius políticament, ja que poden representar una font clau de finançament i a més els acaben pagant els turistes i no pas les empreses i els residents locals

ducció d'un impost sobre les pernотacions només en determinats establiments (hotels i càmpings, per exemple) però no en d'altres (segones residències o apartaments de llo-

guer, per exemple) comportaria un tracte discriminatori tant sobre els establiments afectats per l'impost com (eventualment) sobre els turistes que hi pernocten.

Més important, els problemes endèmics de finançament municipal difícilment poden solucionar-se únicament amb l'establiment d'impostos turístics. Una solució duradora passa per encarar seriosament tant la reforma d'un sistema de finançament local que no permet acomodar les necessitats de diferents tipus de municipis, com per prioritzar aquelles despeses municipals que incideixen més en el creixement econòmic futur dels municipis. Malauradament per a la solució del problema, aquestes darreres opcions són les menys atractives políticament.